

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
ДС/СС 05/4-02 бр. 1894/1-XXI/8
30.12.2014. године

На основу члана 231. став 1. алинеја 17. и члана 278. Статута Факултета, Наставно-научно веће Филозофског факултета у Београду је на својој XVI редовној седници, одржаној дана 30.12.2014. године, донело следећу

О Д Л У К У

Прихвата се Извештај комисије о докторској дисертацији: НАЧИНИ ЕВАЛУАЦИЈЕ И ГРАЂЕЊЕ ЗНАЧЕЊА КВАЛИТЕТА РАДА НАСТАВНИКА, кандидата Милана Станчића и одобрава усмена одбрана.

Универзитет је дао сагласност на предлог теме 17.05.2011. године.

Кандидат Милан Станчић објавио је рад: Ставови и искуства васпитача о раду са децом са посебним потребама, Педагогија, год. 65, бр.3, стр.451-461.

Доставити:

1x Универзитету у Београду
1x Комисији
1x Стручном сараднику за
докторске дисертације
1x Шефу Одсека за правне послове
1x Архиви

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

Проф. др Милош Арсенијевић

Факултет <u>Филозофски</u>	УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ Веће научних области друштвено-хуманистичких наука (Назив већа научних области коме се захтев упућује)
04/1-2 бр.6/2639	
(број захтева)	
8.01.2015.	
(датум)	

ЗАХТЕВ

за давање сагласности на реферат о урађеној докторској дисертацији

Молимо да, сходно члану 46. ст. 5. тач. 3. Статута Универзитета у Београду («Гласник Универзитета», бр. 131/06), дате сагласност на реферат о урађеној докторској дисертацији кандидата

Милана (Стево) Станчића
(име, име једног од родитеља и презиме)

КАНДИДАТ Милан (Стево) Станчић
(име, име једног од родитеља и презиме)

пријавио је докторску дисертацију под _____
насловом:

Начини евалуације и грађење значења квалитета рада наставника

Универзитет је дана 17.05.2011. својим актом под _____ дао сагласност
бр 06-5671/23 на
предлог теме докторске дисертације која је гласила: _____

Начини евалуације и грађење значења квалитета рада наставника

Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације кандидата

Милана (Стево) Станчића
(име, име једног од родитеља и презиме)

образована је на седници одлуком факултета под
одржаној 25.09.2014. бр 1307/1-ХП/8 у саставу:

Име и презиме члана комисије	звање	научна област	установа у којој је запослен
1. др Лидија Радуловић	доцент	педагогија	Филозофски ф.
2. др Милица Митровић	доцент.	исто	Филозофски ф.
3. др Вера Рајовић	ванредни проф.	психологија	Филозофски ф
4. др Емина Хебиб	ванредни проф.	педагогија	Филозофски ф

Наставно-научно веће факултета прихватило је извештај Комисије за оцену и одбрану докторске дисертације на седници одржаној 30.12.2014.
дана _____

Прилог: 1. Извештај комисије са предлогом 2. Акт Наставно-научног већа факултета о усвајању извештаја 3. Примедбе дате у току стављања извештаја на увид јавности, уколико је таквих примедби било.	ДЕКАН ФАКУЛТЕТА Проф. др Милош Арсенијевић
---	---

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
 ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

Реферат о завршеној докторској дисертацији

На XIV редовној седници Наставно-научног већа Филозофског факултета, одржаној 25. септембра 2014. године, изабрани смо у комисију за оцену и одбрану докторске дисертације Милана Станчића под називом: „НАЧИНИ ЕВАЛУАЦИЈЕ И ГРАЂЕЊЕ ЗНАЧЕЊА КВАЛИТЕТА РАДА НАСТАВНИКА“.

Након што смо прегледали и анализирали текст дисертације, подносимо Већу следећи реферат о завршеној докторској дисертацији.

1. Основни подаци о кандидату и дисертацији:

Милан Станчић рођен је 1985. године у Нишу. Уписао је студије педагогије на Филозофском факултету у Нишу 2004. године, а завршио их 2008. године с просечном оценом 9,23. Докторске студије педагогије на Филозофском факултету у Београду уписао је фебруара 2009. године. Током дипломских и докторских студија био је стипендиста Министарства просвете РС (2005-2008), Града Ниша (2006-2008), Републичке фондације за развој научног и уметничког подмлатка (2009-2010), а добитник је и стипендије Министарства за науку и истраживања Аустрије за једномесечни студијски боравак на Универзитету у Бечу 2010. године у циљу разраде теоријских основа докторске дисертације.

Од марта 2010. године запослен је као истраживач (до 2012. као истраживач приправник, од јуна 2012. године у звању истраживач-сарадник) на Филозофском факултету у Београду и ангажован је на пројекту Министарства просвете, науке и технолошког развоја РС који реализује Институт за педагогију и андрагогију (пројекат бр. 179060: „*Модели процењивања и стратегије унапређивања квалитета образовања у Србији*“, 2011-2014). Као студент докторских студија ангажован је у Центру за образовање наставника у настави више педагошких предмета на основним и мастер студијама (Основе педагогије са дидактиком - на основним студијама више студијских група Филозофског факултета, Методика праћења и оцењивања - на мастер студијама више студијских група Филозофског факултета, Основе педагошког образовања наставника, Планирање и евалуација у настави, Наставник као истраживач, Школска пракса 1 – на мастер студијама Образовање наставника предметне наставе).

У току рада на Факултету, ангажован је као сарадник на два међународна TEMPUS пројекта („*Master Programme for Subject Teachers in Serbia*“ – MASTS и „*Equal Access for All: Strengthening the Social Dimension for a Stronger European Higher Education Area*“ – EQUI-ED), на пројекту билатералне научне сарадње између Републике Србије и Републике Словеније („*Обезбеђивање квалитета универзитетског образовања: улога и одговорност студената и наставника*“, 2012-2013) и два пројекта у оквиру програма подршке развоју истраживачких кадрова из области друштвених наука – „*Секундарне анализе података добијених кроз истраживање ПИСА*“ (2011).

Објавио је више рецензираних радова: једно поглавље у монографији, 4 рада у научним часописима (од чега 3 у часописима међународног значаја и водећим часописима националног значаја), 6 радова у тематским зборницима радова међународног и водећег националног значаја, 10 саопштења штампаних у целини у зборницима са међународних и националних конференција.

Израда докторске дисертације на тему „Начини евалуације и грађење значења квалитета рада наставника“ одобрена је 30. јуна 2011. године.

Урађена докторска дисертација има 296 страница основног текста, 10 страница списка коришћене литературе (са 190 библиографских јединица), и 80 страница прилога (41 прилог).

2. Предмет и циљ дисертације

Тема докторске дисертације Милана Станчића односи се на сложену и истовремено веома актуелну проблематику, како из научно-теоријске, тако и из практичне просветне перспективе. Питања квалитета у образовању, као и проблеми квалитета рада наставника, представљају чест повод за критику формалног образовања и истовремено предмет универзалног трагања за начинима да се дође до „бољег образовања,“ при чему се сам појам квалитета у теорији и пракси образовања разуме на различите начине, као и суштина и начини евалуације који се користе како би се обезбедио квалитет. Препознајући сложеност, међусобну повезаност и значај проблема квалитета и евалуације у образовању, увиђајући недостатке данас доминантних приступа квалитету у образовању и полазећи од значаја перспективе припадника професије наставник за квалитет образовања, Милан Станчић за **предмет** своје докторске дисертације одређује наставничка значења квалитета сопственог рада, а као **циљ истраживања** поставља разумевање начина конструкције тих значења у контексту евалуације рада наставника у пракси, прецизније: у контексту начина на који наставници разумеју евалуацију у окружењу у коме раде и њен значај за сопствену праксу.

Овако одређен општи циљ докторанд операционализује и остварује кроз испитивање:

- начина на који наставници схватају квалитет свог рада,

- начина на који наставници схватају евалуацију и њену улогу за развијање квалитета рада наставника,
- односа начина евалуације који су присутни у пракси и наставничких схватања квалитета рада наставника и
- схватања могућности и начина развијања квалитета рада наставника из перспективе наставника.

Крећући се од интерпретативног ка критичком приступу, као један од циљева докторанд поставља и подстицање самоувида и рефлексивности наставника, што укључује и развијање њиховог критичког приступа образовној пракси у домену евалуације и развијања квалитета, те у складу са оваквим циљевима и задацима бира одговарајуће методологије истраживања.

Полазећи од критичког преиспитивања доминантних приступа квалитету у образовању и начина на који се он најчешће испитује (оличеног у преношењу стандардизације у поље образовања и концепту контроле квалитета као кључног појма), кроз своју докторску тезу М. Станчић трага за другачијим приступом квалитету рада наставника и отвара простор за његово креирање. У томе се ослања на савремене педагошке приступе постмодерне оријентације, те ове идеје конкретизује и развија стављајући у центар пажње: *значења* наставника (значења квалитета у раду наставника, евалуације рада наставника и њиховог међусобног односа) и *грађење наставничких значења*, као и развијајући методологију којом се ови феномени могу истраживати. Тиме кроз избор проблема истраживања, приступ проблему и методолошка решења на оригиналан начин конципира истраживање које доприноси разради и развоју научних сазнања о квалитету рада наставника и поставља основе за преиспитивање и другачије постављање евалуације у образовној пракси.

3. Основне хипотезе од којих се полазило у истраживању

Како су основни циљеви истраживања везани за откривање и интерпретацију значења које наставници конструишу у контексту, сагледавање грађења значења као начина конструисања и одржавања социјалне реалности, те подстицање развијања самоувида наставника и њиховог критичког рефлектовања праксе, овакав приступ истраживању (интерпретативни, са елементима критичког) не подразумева постављање истраживања као експлицирања и тестирања хипотеза истраживања (како се то чини у позитивистичким научним истраживањима), већ индуктивно грађење теорије, које је докторанд засновао у приступу утемељене теорије. Међутим, у овако постављеном истраживању могу се препознати начелне теоријско-методолошке претпоставке, које се у дисертацији објашњавају кроз теоријски део истраживања и образложење методологије, а које се овим истраживањем потврђују: 1. постоји потреба да се преиспитује и мења у пракси доминантан приступ квалитету и евалуацији, 2. приступ контроле квалитета и евалуација која је на њему заснована не стварају контекст у коме ће већина наставника конципирати евалуацију као оруђе грађења квалитета, 3. кроз приступ утемељене теорије и изабране методолошке поступке могуће је истражити и разумети начин конструисања значења у контексту.

4. Кратак опис садржаја дисертације

Основни текст докторске дисертације М. Станчића организован је у шест целина: Увод у проблем, Теоријски приступ проблему, Методолошки приступ проблему истраживања, Приказ резултата истраживања са интерпретацијом, Закључак и Методолошки осврт на истраживање и идеје за даља истраживања.

Теоријски део рада садржи преглед и анализу кључних сазнања о начинима концептуализовања квалитета и о евалуацији рада наставника (њеним функцијама и врстама) која су доступна у релевантној литератури. Имајући на уму да проблеми евалуације у образовању и проблеми у вези са квалитетом рада наставника нису нови у педагогији и другим дисциплинама које се баве образовањем, у дисертацији се полази од разматрања различитих схватања евалуације и схватања квалитета, њиховог сагледавања као аспеката различитих парадигми у педагогији, критичког преиспитивања и откривања вредности на којима су различити приступи квалитету рада наставника засновани. Ова разматрања воде експлицирању одређења основних појмова који се користе у раду и успостављању појмовно-концептуалног оквира за опис и анализу разумевања квалитета рада наставника у контексту евалуације. Налази ових разматрања указали су на то да савремени моменат политике и праксе регулисања питања квалитета рада наставника одликују настојања да се стандардизују листе компетенција наставника и обезбеде начини да се рад наставника стави под спољашњу контролу - приступ контроле квалитета. У тези се показује да критике које се упућују оваквом приступу указују на опасност да се квалитет рада наставника ограничи на униформне категорије о којима наставници немају прилике да одлучују, а сврха евалуације на осигуравање одговорности наставника према тим, спољашње постављеним, захтевима.

Полазећи од оваквих налаза теоријског разматрања проблема у наставку дисертације докторанд трага за другачијим приступом квалитету рада наставника и истражује однос између разумевања квалитета рада наставника и начина евалуације из перспективе самих наставника. Полазиште за истраживање кандидат проналази у савременим педагошким приступима постмодерне оријентације, чија основа је схватање да је квалитет лични конструкт наставника, као и у становишту да евалуација има смисла једино ако је у функцији разумевања и развијања праксе. У том контексту, да би обезбедио прилике да се експлицирају и анализирају наставничка значења квалитета и евалуације рада наставника, он конципира емпиријско истраживање кроз методе које обезбеђују прилике да се о овим питањима дискутује и да се значења преиспитују.

У методолошком приступу проблему истраживања изложени су предмет, циљ и основна истраживачка питања. Детаљно су описана методолошка одређења и кључне карактеристике општег приступа истраживању – утемељене теорије, у коме се «теорије» граде индуктивно на основу анализе прикупљених података и интерпретације истраживаног феномена. Као основне методе анализе података коришћене су парадигматска анализа наратива наставника о искуствима која се тичу квалитета и евалуације рада наставника и критичка анализа дискурса у току фокус групних разговора са наставницима. Наведене су основне фазе и поступци прикупљања и обраде података, као и организација тока истраживања и подаци о његовим учесницима. На

крају, описани су конкретни поступци осигуравања валидности и поузданости истраживања.

Приказ резултата истраживања и њихова интерпретација организовани су у четири крупне целине, сходно основним истраживачким питањима постављеним у раду. Слика квалитета рада наставника у контексту евалуације се постепено гради, односно допуњује, кроз подацима поткрепљене увиде који се презентују у оквиру ових целина.

У првој целини, која се односи на наставничка схватања квалитета рада наставника, кроз анализу наставничких наратива дефинисани су интерпретативни репертоари значења којима се наставници користе када говоре о квалитету сопственог рада. Значења која наставници исказују кроз описе својих искустава у ситуацијама када сматрају да су урадили нешто добро су ексклузивна и репрезентативна по природи, док су значења квалитета у вези са свакодневним радом недовољно освешћена и артикулисана. Докторанд интерпретира овакве одговоре наставника узимајући у обзир контекст у коме наставници делују, напомињући да наставници у пракси нису охрабривани да артикулишу и размењују лична разумевања квалитета рада, те када су о њима упитани, прибегавају општим одређењима или, пак, искуствима за која верују да их приказују као добре наставнике.

У другој целини анализиран је начин на који наставници говоре о различитим елементима и општим одликама контекста који су у вези са квалитетом њиховог рада и могућностима да се квалитет развија у пракси. Основни увид јесте да, када говоре о квалитету сопственог рада, наставници у први план стављају неповољне системске и контекстуалне услове и помањкање подршке у раду. Наставници доживљавају да им се на нивоу система декларативно стално постављају нови захтеви, док се у реалности не обезбеђују прилике да се квалитет рада заиста и унапреди. У таквим околностима, наставници препознају да је брига система о квалитету рада само формална, те да је залагање у развијању квалитета рада лична ствар наставника, препуштена њиховој одговорности и иницијативи. У овом делу рада анализирани су и начини на које се наставници позиционирају у контексту по питању развијања квалитета рада.

У трећој целини, која приказује резултате који се односе на наставнички доживљај евалуације рада наставника у пракси, долази се до општег налаза да наставници евалуацију не виде као значајан процес за развијање квалитета свог рада. Евалуација се види као бирократски захтев, доследно општем доживљају наставника да је за систем у погледу квалитета рада наставника важно „испунити форму“. Стога, већи део наставника евалуацију изједначава са добијањем екстерне процене и посматра је као доказивање квалитета рада (показивање у добром светлу), док се углавном занемарује њена улога у долажењу до увида о раду и начинима да се он унапреди.

Упркос оваквој општој перспективи и односу наставника према евалуацији, наставници различито гледају на то шта је смислена евалуација и чему би евалуација заправо требало да служи. Полазећи од тога, уочена су и, у четвртој целини приказа резултата, елаборирана два дискурса квалитета рада наставника у контексту евалуације, које докторанд назива *дискурс преживљавања* и *дискурс иницијативности*. У дискурсу преживљавања, који је позициониран као доминантан међу наставницима, правом

евалуацијом сматрају се једино формалне, типично спољашње, процедуре које конципира и спроводи неко ко је представник више хијерархијске позиције, а сврха такве евалуације препознаје се у обезбеђивању доказа и потврда успешности рада. Однос наставника према развијању квалитета рада у овом дискурсу углавном карактерише ниска иницијативност наставника да нешто мењају у својој конкретној пракси, а сличан је однос и према евалуацији (дистанцирање од личног ангажмана или нерадо укључивање у процесе евалуације како би се задовољила форма и испунила обавеза). У дискурсу иницијативности, квалитет рада наставника значи континуирано радити на развијању себе и праксе. Ови наставници смисленом евалуацијом означавају неформалне процедуре које им омогућавају да испитају мање или више интуитивне показатеље квалитета рада које сами сматрају релевантним, а функција такве евалуације види се у обезбеђивању потврде квалитета рада, али и у стицању увида о пракси и добијању идеја и смерница за њено развијање. Иако и ови наставници препознају да је у пракси битно „испунити форму“, они евалуацију сагледавају шире, као професионалну одговорност. Стога, уместо спољашње детерминисаности прилика за евалуацију рада наставника, у први план долази наставничка иницијативност да креира те прилике ради развијања праксе.

У овом делу приказа резултата анализирани су и путање којима се наставници крећу кроз ове дискурсе, као и могући путеви промене слике квалитета рада наставника у пракси. Истраживање је показало да наставници нису задовољни овом сликом, али да се њихов општи однос према питању мењања слике препознаје у светлу научене беспомоћности, односно, неповерења у могућност да они било шта промене у пракси без претходне промене система. Ово је налазима истраживања установљено као кључни механизам који одржава постојећу слику квалитета рада наставника. Додатно, тај механизам потпомогнут је општим односом система према квалитету рада, где се евалуација коју он успоставља показује као ограничена у погледу могућности за преиспитивање постојећих разумевања и приступа квалитету. У таквом контексту наставници су склони да проналазе начине „да преживе“ у систему и испуне формална очекивања (дискурс преживљавања), а не да практикују начине рада које систем, бар из њихове перспективе, не подржава и не вреднује. О оваквом стању у дисертацији се говори као о потреби наставника да се прикажу у добром светлу, што се објашњава постојањем њихове несигурности у контексту у коме не доживљавају подршку у раду. О томе говори и податак да се промене које наставници виде као потребне да би се слика квалитета унапредила могу тумачити у светлу потребе наставника за препознавањем рада и обезбеђивањем подршке у раду, и то на три нивоа – образовног система, школе и индивидуалних односа. Тестирањем могућих путева промене квалитета рада наставника долази се до увида да наставници као једини пут који би потенцијално могао да обезбеди позитивну промену и који је реалистичан виде развијање подржавајуће климе у школи. Докторанд запажа да оваква врста промене, чак и ако може да допринесе наставничком осећају сигурности, не подразумева суштинску промену односа према евалуацији и квалитету рада наставника, као ни према самој професији наставник, на нивоу просветног система.

У закључном делу рада се резимирају, интегришу и стављају у однос основни истраживачки налази и даје осврт на њихово значење за концептуализовање евалуације и квалитета рада наставника у пракси. Разматрају се могућности смене или пак комбиновања приступа контроле квалитета и приступа грађења значења, који су

дијаметрално супротни према начинима на које концептуализују евалуацију и квалитет рада наставника. У том контексту, истиче се значај неговања осећања сигурности наставника у контексту уколико желимо да они преиспитују своја разумевања и праксу, као и значај промовисања вредности евалуације, а нарочито самоевалуације, за развијање квалитета рада наставника. То указује на потребу да се приступ евалуацији и квалитету рада наставника у пракси брижљиво концептуализује и заснује на новим основама, уколико се жели да он не само осигурава наставничку одговорност просветним властима за резултате, већ и доприноси оснаживању наставника у развијању сопствених разумевања и приступа квалитету и евалуацији рада и грађењу квалитета рада наставника у пракси.

У методолошком осврту на обављено истраживање на крају дисертације, кандидат се критички односи према сврсисходности одабраних истраживачких метода полазећи од природе података до којих се дошло и тешкоћа са којима се сусретало у процесу истраживања, додатно тумачи неке налазе истраживања у светлу начина истраживања и износи конкретне идеје за могућа даља истраживања.

5. Остварени резултати и научни допринос дисертације:

Истраживање доводи до великог броја значајних и оригиналних налаза који доприносе разумевању значења која наставници приписују квалитету сопственог рада, као и односа тих значења и начина евалуације рада наставника који су заступљени у пракси. Навешћемо најзначајније: 1. идентификовање, опис и објашњавање различитих схватања квалитета оличених у различитим интерпретативним репертоарима наставника и дискурсима кроз које они изражавају свој однос према квалитету рада наставника и евалуацији (авантуристички, интервенцијски и репертоар заслуге када се говори о значењу квалитета, те дискурси иницијативности и преживљавања када се ради о позиционирању наставника према евалуацији свог рада); 2. откривање противречности и неосвешћености у схватањима квалитета рада наставника и евалуације, што се огледа у постојању паралелних слика о квалитету, тешкоћама да се одговори на питање о квалитету, противречним односом према постојећој евалуацији и потребним променама у грађењу квалитета; 3. опис и интерпретација наставничког разумевања контекста релевантног за значења евалуације и квалитета рада наставника (који се укратко може описати као доживљај да је брига система о квалитету рада само формална, те да је залагање у развијању квалитета рада лична ствар наставника), као и објашњавање начина на који се наставници позиционирају у односу на контекст, који се изражава кроз различите идентитете наставника (разумни активизам, бунт против система, безнадежни очај, индиферентност); 4. опис и тумачење начина на који наставници разумеју могућност промене квалитета (кроз промене на нивоу образовног система, школе као заједнице и индивидуалних односа наставника); 5. конципирање наставничких путева кроз дискурс квалитета, у којима се повезују наставничка значења евалуације, квалитета и могућности промене квалитета у пракси (које кандидат назива путевима претапања, трансформације и одржања).

У целини гледано, резултати остварени истраживањем одабране теме рада значајни су како за развој педагошке теорије у домену концептуализације проблема евалуације и квалитета рада наставника и развијања методологије адекватне за истраживање квалитета рада наставника, тако и за развој праксе успостављања другачијих разумевања и приступа евалуацији и развијању квалитета рада наставника. Налази указују да је промени слике квалитета рада наставника у пракси потребно

приступити заснивајући евалуацију и приступ квалитету рада наставника на новим основама, које би подразумевале другачији однос система према наставничким значењима, квалитету рада наставника и евалуацији.

Значај оваквог истраживања квалитета у раду наставника још је већи ако се има на уму да перспективе наставника у вези са квалитетом нису много, а код нас нису уопште систематски истраживане, као и да развијена квалитативна методологија, адекватно разрађена и доследно заснована на интерпретативној методолошкој парадигми и индуктивном закључивању, још увек представља реткост у педагошким истраживањима у нас. До сада недовољно познати и коришћени у нашој педагогији су и примењени поступци прикупљања, организовања и анализе података који омогућавају поштовање перспективе наставника и индуктивно закључивање (комбиновање парадигматске анализе наратива и анализе дискурса у фокус групама, специфични поступци кодирања и откривања интерпретативних репертоара). Кандидат тиме показује поштовање према професији наставник, али и много више од тога: доказује да разуме и уважава значај перспективе наставника за разумевање феномена квалитета рада и евалуације у раду наставника, као и да је осетљив за оне аспекте квалитета и евалуације који често остају ван доминантних истраживачких перспектива и нарочито ван пажње просветне политике, а без којих је немогуће разумети квалитет рада наставника и поступке који би овај квалитет унапредили (такви су: субјективна значења, матрица значења, грађење значења у контексту). У складу са изабраним теоријско-методолошким приступом, допринос развоју педагошке мисли у нас представља и увођење и објашњавање још увек недовољно познатих концепата какви су: грађење и преговарање значења, приступ утемељене теорије, критичка анализа дискурса, интерпретативни репертоар.

6. Закључак

На основу анализе докторске дисертације „НАЧИНИ ЕВАЛУАЦИЈЕ И ГРАЂЕЊЕ ЗНАЧЕЊА КВАЛИТЕТА РАДА НАСТАВНИКА“ Комисија закључује да је Милан Станчић, компетентан да: (а) самостално уочава проблеме, дефинише истраживачка питања, планира и реализује истраживање користећи одговарајуће методолошке поступке, (б) критички анализира, продуктивно користи и интегрише педагошка сазнања и идеје релевантне за проблеме евалуације и квалитета рада наставника, (в) сагледава и тумачи педагошке феномене, какви су евалуација и квалитет рада наставника, у друштвеном, културном и институционалном контексту, (г) адекватно развија и примењује методе и технике које до сада нису значајно коришћене у нашој педагошкој истраживачкој пракси, и (д) оригиналним истраживачким радом постиже резултате који проширују границе сазнања о квалитету рада наставника и евалуацији у педагогији. Према оцени Комисије, дисертација је урађена у складу са одобреним предлогом докторске дисертације, представља самостално и оригинално научно дело које нуди значајан научни допринос разумевању феномена евалуације и квалитета рада наставника.

На основу ових закључака Комисија предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Београду да усвоји овај позитивни реферат о докторској дисертацији Милана Станчића под насловом „НАЧИНИ ЕВАЛУАЦИЈЕ И ГРАЂЕЊЕ ЗНАЧЕЊА КВАЛИТЕТА РАДА НАСТАВНИКА“ и да кандидату одобри усмену одбрану докторске дисертације.

Београд, 21. новембар 2014.

Комисија:

др Лидија Радуловић, доцент
Филозофски факултет у Београду

др Милица Митровић, доцент
Филозофски факултет у Београду

др Вера Рајовић, ванредни професор
Филозофски факултет у Београду

др Емина Хебиб, ванредни професор
Филозофски факултет у Београду